

USTAWA
z dnia 20 lipca 2001 r.

o zmianie ustawy o kulturze fizycznej
oraz ustawy - Prawo działalności gospodarczej

Opracowano na
podstawie: Dz.U. z
2001 r. Nr 102, poz.
1115; z 2002 r. Nr
93, poz. 820;

Art. 1.

W ustawie z dnia 18 stycznia 1996 r. o kulturze fizycznej (Dz.U. z 2001 r. Nr 81, poz. 889) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 10:

a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Członkiem polskiego związku sportowego mogą być kluby sportowe, o których mowa w art. 6 ust. 2 i art. 7 ust. 1, oraz związki sportowe działające w dziedzinie lub dyscyplinie sportu, w której funkcjonuje dany polski związek sportowy.”,

b) skreśla się ust. 3;

2) w art. 22:

a) w ust. 3 w zdaniu pierwszym skreśla się wyraz „wyłącznie”,

b) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Stypendia sportowe dla zawodników osiągających wysokie wyniki sportowe we współzawodnictwie międzynarodowym lub krajowym mogą być finansowane ze środków budżetu jednostki samorządu terytorialnego.”,

c) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu, w drodze rozporządzenia, a organ jednostki samorządu terytorialnego, w drodze uchwały, określą szczegółowe zasady i tryb przyznawania, wstrzymywania i cofania oraz wysokość stypendiów sportowych, o których mowa w ust. 4 i 4a, uwzględniając obowiązki zawodnika pobierającego stypendium, skutki ich niewykonywania oraz podstawę i sposób ustalania wysokości stypendium.”;

3) art. 28 otrzymuje brzmienie:

„Art. 28. 1. Zawodnikom, którzy osiągnęli wysokie wyniki sportowe we współzawodnictwie międzynarodowym lub krajowym, mogą być przyznawane wyróżnienia i nagrody ze środków budżetu państwa i budżetu jednostki samorządu terytorialnego.

2. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu, w drodze rozporządzenia, a organ jednostki samorządu terytorialnego, w drodze uchwały, określają rodzaje wyróżnień i wysokości nagród, o których mowa w ust. 1, oraz szczegółowe zasady i tryb ich przyznawania, uwzględniając osiągnięcia sportowe, za które zawodnicy otrzymują wyróżnienia i nagrody.”;

4) art. 29 otrzymuje brzmienie:

„Art. 29.1. Działalność w zakresie sportu profesjonalnego prowadzą sportowe spółki akcyjne i polskie związki sportowe.

2. Profesjonalne współzawodnictwo sportowe organizuje właściwy polski związek sportowy za zgodą Prezesa Urzędu Kultury Fizycznej i Sportu.
3. Uprawnienie, o którym mowa w ust. 2, polski związek sportowy może przekazać, za zgodą Prezesa Urzędu Kultury Fizycznej i Sportu, innemu podmiotowi.
4. Polski związek sportowy zamierzający organizować profesjonalne współzawodnictwo sportowe składa do Prezesa Urzędu Kultury Fizycznej i Sportu pisemny wniosek o udzielenie zgody wraz z programem działalności i projektem budżetu przeznaczonego na finansowanie współzawodnictwa objętego zgodą, który powinien obejmować okres pierwszego roku organizowania profesjonalnego współzawodnictwa sportowego.
5. Wniosek o udzielenie zgody, o której mowa w ust. 2, powinien zawierać:
 - 1) nazwę i adres siedziby polskiego związku sportowego,
 - 2) określenie dziedziny lub dyscypliny sportu, w jakiej ma być organizowane profesjonalne współzawodnictwo sportowe,
 - 3) proponowaną datę rozpoczęcia profesjonalnego współzawodnictwa sportowego,
 - 4) datę sporządzenia wniosku i podpisy osób uprawnionych do składania oświadczeń woli w imieniu polskiego związku sportowego,
 - 5) regulamin profesjonalnego współzawodnictwa sportowego w danej dziedzinie lub dyscyplinie sportu,
 - 6) przyjęte przez polski związek sportowy warunki przyznawania licencji dla zawodników profesjonalnych.
6. Prezes Urzędu Kultury Fizycznej i Sportu odmawia udzielenia zgody, jeżeli wniosek dotyczy innej dziedziny lub dyscypliny sportu niż ta, która jest objęta działaniem polskiego związku sportowego, lub jeżeli polski związek sportowy nie przedłoży dokumentów, o których mowa w ust. 4.
7. Prezes Urzędu Kultury Fizycznej i Sportu, cofa zgodę, jeżeli objęte zgodą współzawodnictwo organizowane jest w sposób sprzeczny z przepisami ustawy lub warunkami określonymi w decyzji udzielającej zgody.

8. Zgody udziela się na okres 5 lat.”;

5) w art. 36a wyrazy „przystępująca do ligi zawodowej” zastępuje się wyrazami „wstępująca do rozgrywek”;

6) w art. 39 po ust. 2 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Statuty właściwych polskich związków sportowych mogą określać formę zapisu na stały sąd polubowny oraz tryb postępowania odwoławczego od orzeczeń stałych sądów polubownych, a także środki dyscyplinujące zapewniające ich wykonanie w trybie wewnątrzorganizacyjnym.”;

7) art. 41 otrzymuje brzmienie:

„Art. 41. 1. Do Trybunału mogą być zaskarżone decyzje dyscyplinarne lub regulaminowe właściwych organów polskich związków sportowych, których przedmiotem jest:

- 1) wykluczenie lub skreślenie ze związku, klubu lub innej organizacji sportowej zawodnika, sędziego, trenera lub działacza sportowego,
- 2) dyskwalifikacja dożywotnia lub czasowa osób, o których mowa w pkt 1,
- 3) pozbawienie zawodnika lub zespołu sportowego tytułu mistrza kraju albo zdobywcy Pucharu Polski,
- 4) przeniesienie zespołu sportowego do niższej klasy rozgrywek,
- 5) zakaz reprezentowania sportu polskiego w zawodach międzynarodowych lub międzynarodowych rozgrywkach pucharowych.

2. Prawo zaskarżenia decyzji w sprawach, o których mowa w ust. 1, przysługuje osobie uprawnionej, jeżeli decyzja ta zostanie wydana w trybie wewnątrzorganizacyjnym, w którym:

- 1) nastąpiło naruszenie przepisów prawa, statutów lub regulaminów sportowych,
- 2) strona została pozbawiona prawa do obrony.”;

8) w art. 44:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

- „1. Zorganizowane zajęcia w zakresie wychowania fizycznego, sportu i rekreacji ruchowej mogą prowadzić osoby posiadające kwalifikacje zawodowe nauczyciela wychowania fizycznego lub uprawnienia w tym zakresie określone odrębnymi przepisami.
2. Kształcenie osób, o których mowa w ust. 1, przez jednostki inne niż szkoły wyższe wymaga uzyskania zgody Prezesa Urzędu Kultury Fizycznej i Sportu.”,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Zajęcia, o których mowa w ust. 1, mogą prowadzić także osoby posiadające kwalifikacje zawodowe trenera lub instruktora, przy czym kształcenie tych osób przez uczelnie inne niż uczelnie wychowania fi-

zycznego wymaga uzyskania zgody Prezesa Urzędu Kultury Fizycznej i Sportu.”;

9) w art. 47 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Dopingiem jest stosowanie przez zawodników zakazanych środków farmakologicznych lub metod uznanych za dopingowe.”.

Art. 2.

W ustawie z dnia 19 listopada 1999 r. - Prawo działalności gospodarczej (Dz.U. Nr 101, poz. 1178, z 2000 r. Nr 86, poz. 958 i Nr 114, poz. 1193 oraz z 2001 r. Nr 49, poz. 509 i Nr 67, poz. 679) w art. 96 w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

1) zdanie wstępne otrzymuje brzmienie:

„Wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie:”;

2) w pkt 11 na końcu dodaje się wyrazy „z wyjątkiem działalności w zakresie profesjonalnego współzawodnictwa sportowego,”.

Art. 3.

Działające w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, w jednej dyscyplinie lub dziedzinie sportu, polskie związki sportowe osób niepełnosprawnych zachowują dotychczasowy status nie dłużej niż do dnia 30 kwietnia 2002 r.

Art. 4.

Zakłady kształcenia nauczycieli działające w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, kształcące osoby, o których mowa w art. 44 ust. 1 ustawy wymienionej w art. 1, mają obowiązek uzyskania zgody Prezesa Urzędu Kultury Fizycznej i Sportu do dnia 31 sierpnia 2002 r.

art. 5 skreślony

Art. 6.

Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.